

Rep. Nr. 10/13

*

NB-028-05

*

Tegensprekelijke
beslissing van 28
februari 2013

*

Beroep tegen de
beslissing van 24 juni
2005 van het Comité
van de DGEC van het
RIZIV

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : De heer A..., apotheker, wonend te XXXX.

Appellant, die werd vertegenwoordigd door Mr. B..., advocaat, met kantoor te XXXX.

Tegen :

RIZIV - Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dhr. C..., apotheker-inspecteur, en Mr. D... loco mr. E..., advocaat, met kantoor te XXXX.

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 22 november 2012 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*
* *

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van het Comité van de DGEC van het RIZIV;
- de bestreden beslissing van 24 juni 2005 van het Comité, ter kennis gebracht bij aangetekende brief van 13 september 2005;
- het verzoekschrift tot hoger beroep van 9 oktober 2005, ontvangen ter griffie op 12 oktober 2005;
- de conclusie voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 3 maart 2011;
- het verzoekschrift van de appellant van 7 april 2011 tot het bepalen van conclusietermijnen, ontvangen ter griffie op 8 april 2011;
- de brief van de geïntimeerde van 8 april 2011, ontvangen ter griffie op 11 april 2011;
- de beschikking van de Kamer van beroep van 27 mei 2011;
- de conclusie voor de appellant van 18 juli 2011, ontvangen ter griffie op 19 juli 2011;
- de conclusie voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 28 oktober 2011.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 22 november 2012:

- mr. B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens de appellant;
- Mr. D... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en besluiten namens de geïntimeerde
- dhr. C... namens de geïntimeerde.

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden daarna gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de openbare terechtzitting van 20 december 2012. Op de terechtzitting van 20 december 2012 werd de zaak wegens verder beraad verdaagd naar de openbare terechtzitting van 24 januari 2013 en op deze laatste terechtzitting naar de openbare terechtzitting van heden.

1. DE TENLASTELEGGING

Er werd een onderzoek ingesteld door de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (DGEC) inzake de realiteit en conformiteit van de farmaceutische specialiteiten die door A... werden aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering.

Aan A... werden volgende inbreuken ten laste gelegd:

Tenlastlegging 1

Via de tarifieringsdienst XXXX heeft apotheker A..., als eigenaar-titularis van de apotheek, gelegen te XXXX, in de periode van 1 januari 2000 tot 31 december 2001 aan de ziekteverzekering farmaceutische specialiteiten en producten aangerekend, die niet kunnen afgeleverd zijn, daar er geen bewijzen van aankoop of verwerving kunnen worden voorgelegd.

Deze inbreuk wordt gesteund op een schending van artikel 2 van het koninklijk besluit van 2 september 1980 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen tegemoetkomt in de kosten van de farmaceutische specialiteiten en daarmee gelijkgestelde producten.

Dit artikel bepaalt :

"De farmaceutische specialiteiten en producten welke in die lijsten voorkomen, zijn vergoedbaar als ze zijn voorgeschreven en afgeleverd door daartoe wettelijk gemachtigde personen en als ze bestemd zijn voor rechthebbenden die al dan niet in een verplegingsinrichting zijn opgenomen. De vergoeding kan afhankelijk worden gesteld van beperkende en afwijkende maatregelen zoals ze met name zijn bepaald in artikels 8, 9, 11, 12 en 13."

Daarnaast werd ook gewezen op de nationale overeenkomst tussen de apothekers en de verzekeringsinstellingen (in werking getreden op 1 januari 1996), en in het bijzonder op

- artikel 2, dat bepaalt :

"De apothekers die tot deze overeenkomst toetreden verbinden er zich toe aan de rechthebbenden van de verzekering de farmaceutische verstrekkingen af te leveren, overeenkomstig de regels die door het Verzekeringscomité werden vastgesteld, en de wetten, besluiten en verordeningen van toepassing inzake de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen".

- en artikel 8, § 6, dat bepaalt :

“De apotheker geeft mandaat aan de tarifieringsdienst waarbij hij/zij aangesloten is, om in zijn naam alle noodzakelijke verrichtingen uit te voeren. Hij/zij erkent inzonderheid de kwijting die door de tarifieringsdienst voor de geïnde bedragen wordt gegeven.”

De DGEC besluit in de nota opgemaakt voor het Comité dat apotheker A... in de periode van 1 januari 2000 tot 31 december 2001 via tarifieringsdienst XXXX aan de ziekteverzekering in totaal voor € **341.286,19** heeft aangerekend aan farmaceutische producten die niet werden afgeleverd, of die niet op rechtmatige wijze werden aangekocht. Apotheker A... verklaarde op 24 september 2002 een niet nader omschreven gedeelte van dit bedrag vrijwillig te zullen terugbetalen.

In dit verband werd in de nota van het DGEC nog opgemerkt dat indien de ‘in het zwart’ aangekochte producten effectief werden afgeleverd aan verzekerden, dit voor het RIZIV niet als ten onrechte aangerekend wordt weerhouden. In de tenlastelegging werd volgens de nota aan het Comité geen rekening gehouden met die niet bewezen illegale aankopen.

Tenlastelegging 2

Via de tarifieringsdienst XXXX heeft apotheker A..., als eigenaar-titularis van de apotheek, gelegen te XXXX in de periode van 1 januari 2000 tot 31 december 2001 aan de ziekteverzekering farmaceutische specialiteiten en producten aangerekend, die niet kunnen afgeleverd zijn, daar er geen bewijzen van aankoop of verwerving kunnen worden voorgelegd. Voor een aantal van de voorgeschreven specialiteiten werd substitutie toegepast met een goedkoper product.

Voor wat de reglementaire basis voor deze inbreuk betreft, werd verwezen naar tenlastelegging 1.

De DGEC besluit in de nota voor het Comité dat apotheker A... in de periode van 1 januari 2000 tot 31 januari 2001 via de tarifieringsdienst XXXX aan de ziekteverzekering in totaal voor € **9.843,93** teveel heeft aangerekend aan farmaceutische producten die werden vervangen door generische producten of gelijkwaardige producten, in een andere vorm of in een kleinere verpakking. Apotheker A... verklaarde op 24 september 2002 een niet nader omschreven gedeelte van dit bedrag vrijwillig te zullen terugbetalen.

Tenlastelegging 3

Via de tarifieringsdienst XXXX heeft apotheker A..., als eigenaar-titularis van de apotheek, gelegen te XXXX in de periode van 1 januari 2000 tot 31 december 2001 aan de ziekteverzekering farmaceutische specialiteiten en producten aangerekend, die niet werden afgeleverd. De hiernavolgende producten (vermeld onder punt 5.3. van de nota aan het Comité) werden verwerkt in magistrale bereidingen. Per bereiding werd een volledige verpakking van het product in rekening gebracht, wanneer slechts een gedeelte van de verpakking in de bereiding werd verwerkt. Eenzelfde verpakking werd meer dan eenmaal in rekening gebracht.

Voor wat de reglementaire basis voor deze inbreuk betreft, werd verwezen naar tenlastelegging 1.

De DGEC besluit in de nota voor het Comité dat apotheker A... in de periode van 1 januari 2000 tot 31 december 2001, via de tarifieringsdienst XXXX aan de ziekteverzekering in totaal voor € 4.219,12 teveel heeft aangerekend aan farmaceutische producten die werden verwerkt in magistrale bereidingen. Apotheker A... verklaarde op 24 september 2002 een niet nader omschreven gedeelte van dit bedrag vrijwillig te zullen terugbetalen.

2. DE BESLISSING VAN HET COMITE VAN 24 JUNI 2005

Bij beslissing van het Comité van 24 juni 2005 werden de aan apotheker A... ten laste gelegde feiten bewezen verklaard en weerhouden.

Het Comité oordeelde dat apotheker A... bijgevolg overeenkomstig het toenmalig artikel 141, § 5, laatste lid ZIV-wet de totale waarde van de ten onrechte aangerekende en, rekening houdend met de terugbetaling van € 33.000, nog niet eerder geregulariseerde farmaceutische producten diende terug te betalen ten belope € **322.349,23**.

Het Comité legde eveneens aan apotheker A... overeenkomstig het toenmalig art. 141, § 5 ZIV-wet, een bijkomende administratieve geldboete op van 100 % of € **355.349,23**.

De beslissing van het Comité is in het bijzonder gesteund op volgende motieven.

Het Comité verwijst vooreerst naar artikel 169 (oud) van de Z.I.VI-

wet waarin was bepaald dat de processen-verbaal opgesteld door de inspecteurs en controleurs van de DGEC naar aanleiding van hun controleopdracht bewijskrachtig zijn behoudens tegenbewijs.

Het Comité overloopt de tenlasteleggingen en de motieven die hiervoor door het DGEC zijn opgegeven. Het Comité stelt vast dat de bewijswaarde van het proces-verbaal voldoende waarborgen van juistheid en nauwkeurigheid biedt van de ten laste gelegde inbreuken en dat de betrokkene hiervoor verantwoordelijk is.

Het Comité vermeldt dat er wel begrip kan worden opgebracht voor de bijzonder moeilijke werkomstandigheden waarin apotheker A... zich bevond, als gevolg van de sociale verloedering van de wijk waarin zijn apotheek gelegen was, doch benadrukt dat het zich niet gedragen naar de wettelijke en reglementaire bepalingen van de ziekteverzekering altijd strafbaar is.

De vastgestelde feiten werden geacht een zware inbreuk uit te maken op de artikelen 2 en 8 van het hoger vermelde koninklijk besluit van 2 september 1980. Ter verantwoording van de opgelegde administratieve geldboete werd bovendien gewezen op het feit dat apotheker A... zich schuldig maakte aan een aantal frauduleuze handelingen, hetgeen overigens werd toegegeven.

*
* *

3. DE VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

3.1. De appellant vordert in het verzoekschrift tot hoger beroep de schorsing van de administratieve procedure in afwachting van de afloop van het strafrechtelijk proces.

Hij vraagt bovendien te bevelen dat de verzendingsdatum van het proces-verbaal van vaststelling van 28 oktober 2002 aan het dossier wordt toegevoegd.

In ondergeschikte orde wordt de vermindering van de administratieve geldboete gevraagd.

Bij conclusie, neergelegd ter griffie op 19 juli 2011 past de appellant de vordering aan en vraagt hij

in hoofdorde :

ingevolge de overschrijding van de redelijke termijn, de administratieve geldboete integraal kwijt te schelden, minstens te herleiden tot een symbolisch sanctiebedrag.

Het bedrag in hoofdsom als ongegrond af te wijzen als gevolg van het gezag van gewijsde, afgeleid uit het vonnis van 8 januari 2007, kamer 4C van de correctionele rechtbank te XXXX.

in ondergeschikte orde

de administratieve geldboete maximaal te bepalen op € 230.349,24.

3.2. De geïntimeerde vraagt bij de laatste conclusie neergelegd ter griffie op 28 oktober 2011 het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren en de door het Comité weerhouden tenlasteleggingen te bevestigen.

De geïntimeerde vordert in hoofdde te bevestigen dat de appelland gehouden is tot terugbetaling van een bedrag van € 230.974,43 en de appelland bovendien te veroordelen tot een administratieve geldboete van € 355.349,23.

In ondergeschikte orde vraagt de geïntimeerde om, in zoverre de Kamer van beroep oordeelt dat de administratieve geldboete moet worden beperkt tot 100 % van het terug te betalen bedrag, te bevestigen dat de appelland gehouden is tot terugbetaling van een bedrag van € 230.974,43 en hem te veroordelen tot een administratieve geldboete van € 230.974,43.

4. DE MIDDELEN IN HOGER BEROEP

1. Standpunt van appelland

De appelland verklaart dat hij inmiddels in uitvoering van het vonnis van de correctionele rechtbank te XXXX van 8 januari 2007 een bedrag van € 230.349,24 heeft betaald aan het RIZIV, naast de maandelijkse terugbetaling van € 3.300 die hij eveneens vrijwillig heeft voldaan voor een totaal bedrag van € 42.900.

Uit het strafvonnis leidt de appelland af dat het inmiddels tussen de huidige procespartijen onweerlegbaar vaststaat dat het bedrag van de geleden schade € 230.349,24 bedraagt. De appelland beroept zich op het gezag van gewijsde in strafzaken om te besluiten dat de geïntimeerde geen enkele vordering meer kan stellen tot terugbetaling van ten onrechte aangerekende bedragen.

Ten aanzien van de administratieve geldboete beroept de appelland zich op een schending van de redelijke termijn. Deze heeft naar zijn mening een aanvang genomen op 4 juni 2002, zijnde de dag van de eerste ondervraging in het kader van het onderzoek gevoerd door

de DGEC van het RIZIV. De appellant meent dat het tijdsverloop in deze zaak en met name de behandeling in het kader van de procedure in hoger beroep meer dan 10 jaar later, tot gevolg heeft dat thans enkel een loutere schuldigverklaring kan worden uitgesproken, minstens een kwijtschelding van de boete zich opdringt.

De appellant aanvaardt dat er naast de geldboete op strafgebied ook een administratieve sanctie van penale aard kan worden opgelegd, doch benadrukt dat beide niet cumulatief kunnen worden toegepast zodat er bij de straffoemeting rekening moet gehouden worden met de op strafgebied uitgesproken veroordeling. Op die grond dient de administratieve geldboete naar zijn mening ook te worden kwijtgescholden, minstens te worden beperkt tot een symbolisch bedrag. Ten slotte haalt hij daartoe ook aan dat hij inmiddels als pensioengerechtigde geen professionele ambitie meer heeft.

2. Standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde gaat ervan uit dat de strafrechtelijke veroordeling geen hinderpaal oplevert voor het opleggen van de maatregelen bepaald in artikel 142, §1 van de ZIV-Wet, nl. de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen en het opleggen van een administratieve geldboete. Hij beroept zich daartoe op de aanhef van het voormelde artikel 142.

De geïntimeerde verklaart dat hij, gelet op de uitspraak in de strafzaak, niet langer aandringt op de terugbetaling van het bedrag van € 80.474,80, zijnde het verschil tussen het bedrag bepaald in de bestreden beslissing van het Comité en het bedrag dat in uitvoering van het strafvonnis is terugbetaald.

De geïntimeerde stelt vast dat er in de strafzaak geen uitspraak werd gedaan over de administratieve geldboete en dat de bestanddelen van de inbreuk in geval van het misdrijf ook niet dezelfde zijn als bij het opleggen van een administratieve geldboete, nu er in dit laatste geval zelfs geen opzet vereist is. Om die reden stelt de geïntimeerde dat er alsnog een administratieve geldboete kan worden opgelegd.

Volgens de geïntimeerde wordt ten onrechte ingeroepen dat de redelijke termijn ter zake zou zijn overschreden. Hij stelt dat deze termijn pas een aanvang heeft genomen bij de ontvangst van de brief van 23 juli 2004, waarbij de appellant werd gevraagd om zijn schriftelijke verweermiddelen toe te zenden. Daarbij komt volgens

de geïntimeerde nog dat de appellant in het kader van het beroep tegen de beslissing van het Comité zelf heeft aangedrongen op een schorsing van de procedure, in afwachting van de afloop van het strafproces, en dat hij zijn straf en de terugbetaling heeft aanvaard.

5. BEOORDELING

5.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig ingesteld.
Het is ontvankelijk.

5.2. De gegrondheid van het hoger beroep

5.2.1. De tenlasteleggingen

Bij beslissing van het Comité van 24 juni 2005 werden de aan apotheker A... ten laste gelegde feiten bewezen verklaard en weerhouden.

Inmiddels werd de appellant bij vonnis van de correctionele rechtbank te XXXX van 8 januari 2007 veroordeeld wegens valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken (betichting A); wegens misbruik van vertrouwen (betichting B) en wegens heling (betichting D). De strafrechter achtte het met name bewezen dat de appellant aan de ziekteverzekering geneesmiddelen aanrekende die door een arts waren voorgeschreven, maar door de patiënt niet werden aangekocht, enerzijds, en dat hij gestolen geneesmiddelen aankocht bij een medewerker van een groothandelszaak in geneesmiddelen, anderzijds.

De Kamer van beroep stelt vast dat de appellant thans, na het vonnis van de correctionele rechtbank te XXXX van 8 januari 2007, enkel nog het bedrag van de terugvordering ingesteld door de geïntimeerde in vraag stelt, doch de tenlasteleggingen zelf niet betwist.

Bijgevolg is de beslissing van het Comité genomen ten aanzien van de ten laste gelegde feiten te bevestigen, zoals ook uitdrukkelijk gevraagd door de geïntimeerde.

5.2.2. De terugvordering van onterecht aangerekende bedragen

Het Comité oordeelde dat de appellant overeenkomstig het toenmalig artikel 141, § 5, laatste lid ZIV-wet 1994, de totale waarde van de ten onrechte aangerekende en nog niet eerder

geregulariseerde farmaceutische producten diende terug te betalen voor een bedrag dat, na aftrek van de intussen verrichte afkortingen, werd bepaald op € 322.349,23.

De appellant is het oneens met deze beslissing. Hij stelt dat het bedrag van de terugvordering ingevolge het strafvonnis te herleiden is tot een totaal van € 230.319,24.

Dit wordt op zich niet betwist door de geïntimeerde die, ingevolge de uitspraak in de strafzaak ook niet langer aandringt op het oorspronkelijk becijferde bedrag.

Het verschil is overigens te verklaren door de som van € 125.000 welke door de strafrechter weerhouden werd voor de verkoop van officieus aangekochte goederen afkomstig van diefstal. Deze som heeft geen betrekking op de feiten bedoeld in de tenlasteleggingen die het voorwerp van de huidige procedure uitmaken. Deze tenlasteleggingen slaan in essentie immers op de aanrekening van goederen die niet werden afgeleverd, terwijl dit voor de officieus bekomen goederen wel het geval blijkt te zijn.

De totale waarde van de niet uitgevoerde prestaties die de appellant ten onrechte heeft aangerekend bedraagt dus € 230.319,24 in plaats van € 355.349,23, zoals door het Comité werd beslist.

De appellant werpt op dat het bedrag van € 230.319,24 inmiddels integraal werd betaald. Ook dit wordt niet betwist.

Bijgevolg kan enkel worden besloten dat de terugvordering ingesteld door de geïntimeerde inmiddels zonder voorwerp is en dat de beslissing van het Comité in overeenstemmende zin dient te worden aangepast.

5.2.3. De administratieve geldboete

5.2.3.1. In de bestreden beslissing van het Comité werd aan de appellant overeenkomstig het toenmalig art. 141, § 5 ZIV-wet, een bijkomende administratieve geldboete opgelegd, gelijk aan 100 % van het oorspronkelijk weerhouden ten onrechte aangerekende bedrag (nl. € 355.349,23).

De appellant vordert de hervorming van deze beslissing omwille van het verstrijken van de redelijke termijn. Hij vraagt dat bij de straftoemeting ook rekening wordt gehouden met de veroordeling in de strafzaak, met dien verstande dat hij in dit verband enkel verwijst

naar de veroordeling tot betaling van een schadevergoeding aan de burgerlijke partijen (waaronder het RIZIV), terwijl hem ook voorwaardelijke straffen zijn opgelegd, die klaarblijkelijk niet dienden te worden uitgevoerd.

5.2.3.2. De geïntimeerde stelt vooraf dat de strafrechtelijke veroordeling de vordering tot het opleggen van een administratieve geldboete in deze zaak niet in de weg staat. Het 'non bis in idem' beginsel is volgens de geïntimeerde niet aan de orde, onder meer omwille van het onderscheid tussen de bestanddelen van het misdrijf, enerzijds, en van de inbreuk als basis voor de administratieve geldboete, anderzijds (cf. Cass. 25 mei 2011, *R.W.* 2011-12, 1673).

Dit onderscheid houdt volgens de geïntimeerde meer bepaald in dat er bij het opleggen van de administratieve geldboete geen opzet vereist is in hoofde van de appellant, terwijl dit voor de ten laste gelegde misdrijven wel het geval was.

De appellant betwist een en ander niet en stelt de ontvankelijkheid van de vordering van de geïntimeerde ook niet in vraag. Hij verklaart met verwijzing naar rechtspraak (o.m. van het Grondwettelijk Hof en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) daarentegen dat hij aanvaardt dat de strafvordering, respectievelijk de correctionele veroordeling kan bestaan naast een administratieve sanctie van penale aard. Op dit punt dient dan ook niet nader te worden ingegaan.

De appellant stelt wel dat beide sancties niet cumulatief kunnen worden toegepast, in die zin dat er bij de straftoemeting rekening moet gehouden worden met de veroordeling die in het kader van de strafrechtelijke procedure is uitgesproken. Dit komt hierna aan bod.

5.2.3.3. De appellant vordert in de eerste plaats dat de boete zou worden kwijtgescholden ingevolge de schending van de redelijke termijn, minstens dat zij wordt herleid tot een symbolisch sanctiebedrag (cf. blz. 18 onderaan conclusie neergelegd op 19 juli 2011).

Het beginsel dat de zaak binnen een redelijke termijn moet worden behandeld, is ter zake van toepassing. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat eveneens voor administratieve rechtscolleges geldt, en bijgevolg ook voor de Kamer van beroep.

Terecht werpt de geïntimeerde op dat de aanvang van de redelijke termijn niet kan worden gesitueerd op datum van het eerste verhoor

van de appellant. De termijn waarbinnen de vordering behandeld en beslecht moet worden, kan immers pas ingaan op het ogenblik waarop de betrokkene beschuldigd wordt en verplicht wordt tot het nemen van maatregelen om zich te verdedigen (cf. Cass; 20 maart 2000, *Arr. Cass.* 2000, 631).

Bijgevolg is het uitgangspunt in deze zaak de ontvangst van de brief van 23 juli 2004, waarbij aan de appellant werd gevraagd om zijn verweermiddelen naar voren te brengen (cf. Cass. 20 maart 2000, *Arr. Cass.* 2000, 631).

Het ogenblik waarop de beslissing van het Comité is genomen - dit is 24 juni 2005 of binnen het jaar - kan bijgevolg niet worden aangehaald ter staving van een schending van de redelijke termijn.

Anders is het evenwel ten aanzien van de procedure in hoger beroep, aangezien er inmiddels meer dan 7 jaar verlopen is tussen de bestreden beslissing en de behandeling van de zaak voor de Kamer van beroep.

Dit tijdsverloop heeft weliswaar deels te maken met de vraag van de appellant zelf om de behandeling van de zaak op te schorten in afwachting van de uitspraak in de strafzaak, gewezen in januari 2007, doch is ook te wijten aan andere factoren, met name het feit dat de wetgever de regeling ter beslechting van de geschillen heeft gewijzigd.

Dit laatste gebeurde met ingang van 15 mei 2007, zij het zonder in adequate overgangsmaatregelen te voorzien en/of de Koning voldoende tijd te laten om de nodige uitvoeringsbesluiten uit te vaardigen en de leden van de Kamer van Beroep te benoemen. De benoeming van de leden van de huidige Kamer van Beroep vond pas plaats bij koninklijk besluit van 18 mei 2008 (B.S. 10 juni 2008). Het procedurereglement van toepassing op de huidige Kamer van Beroep trad in werking op 30 juni 2008 (K.B. van 9 mei 2008, B.S. 20 juni 2008). Om die reden kon in de periode vanaf 15 mei 2007 tot 30 juni 2008 geen enkele zaak worden behandeld door de Kamer van beroep, met een vertraging in de afhandeling van de hangende zaken tot gevolg.

Het beginsel dat een uitspraak binnen een redelijke termijn moet volgen, is niet alleen gericht tot de rechter maar ook tot de wetgever, die de plicht heeft om de rechterlijke organisatie in te richten op een wijze die de rechter in staat stelt om een procedure binnen een redelijke termijn af te ronden (Arbitragehof nr. 29/99, 3 maart 1999, B.S. 20 maart 1999).

Er dient dan ook te worden besloten dat de praktische en organisatorische moeilijkheden die de wetswijziging met zich meebracht in de periode na 15 mei 2007 ter zake tot gevolg hebben dat de redelijke termijn werd overschreden.

5.2.3.4. De overschrijding van de redelijke termijn heeft geen verval van de vordering tot gevolg.

Wel dient de te lange duur van de procedure te worden betrokken bij de beoordeling van de bewijsvoering en bij het onderzoek naar het respecteren van de rechten van verdediging, alsook bij het bepalen van de eventuele sanctie (R.v.St. 3 juni 2004, Monstrey, nr. 132;001, R.v.St. 10 juni 2004, Baelden, nr. 132.234, www.raadvst-consetat.be).

De appellant vraagt in de eerste plaats dat op grond van de schending van het beginsel van de redelijke termijn, in samenhang met de andere argumenten, een volledige kwijtschelding van de boete wordt verleend of dat beslist wordt dat een eenvoudige schuldigverklaring kan volstaan. Dit kan evenwel niet worden bijgetreden.

De kwijtschelding of eenvoudige schuldigverklaring betreft een mogelijkheid, doch daarnaast kan de rechter in voorkomend geval ook een sanctie uitspreken die lager ligt dan het minimum - zijnde in dit geval 50 % van het ten onrechte aangerekende bedrag (cf. art. 141, § 5, vijfde lid a), zoals van toepassing ingevolge de overgangsbepaling van artikel 112, § 1 van de wet van 13 december 2006). De appellant haalt trouwens zelf ook deze mogelijkheid aan.

Het komt bijgevolg aan de rechter toe om over de passende gevolgen te oordelen in het licht van de omstandigheden eigen aan de zaak.

Ter zake stelt de Kamer van beroep vast dat tegenover de periode van onzekerheid als gevolg van het tijdsverloop, die door de appellant als argument wordt ingeroepen, staat dat de inbreuken en het bedrag van de ten onrechte geïnde bedragen sinds de uitspraak in de strafzaak van 8 januari 2007 vaststaan en dat de inbreuken bovendien zeer ernstig zijn, vermits het in essentie gaat om het systematisch aanrekenen van niet uitgevoerde prestaties.

Een en ander betekent dan ook dat de appellant zich minstens aan een minimale administratieve geldboete mocht verwachten en dat hij op dit punt als gevolg van het tijdsverloop bezwaarlijk in grote

onzekerheid kan hebben verkeerd. De veroordeling op strafrechtelijk gebied, waarbij naast de schadevergoeding enkel voorwaardelijke straffen werden opgelegd, en de tussengekomen stopzetting van de professionele activiteiten doen aan deze vaststelling op zich overigens geen afbreuk.

Alle omstandigheden in acht genomen besluit de Kamer van beroep dat de administratieve geldboete niet kan worden kwijtgescholden, maar dat er wel redenen zijn om deze te herleiden tot minder dan het minimum.

De administratieve geldboete wordt bepaald op 35 % x € 230.349,24 of € 80.622,23.

Zoals door de geïntimeerde bevestigd, is de reeds betaalde som van € 42.900 hiervan in minder te brengen, zodat er nog een saldo te betalen is van **€ 37.722,23**.

*
* *

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Ontvangt het hoger beroep en verklaart het deels gegrond zoals hierna bepaald.

Bevestigt de bestreden beslissing van het Comité van 24 juni 2005 in zoverre de tenlasteleggingen bewezen werden verklaard.

Hervormt de bestreden beslissing van het Comité van 24 juni 2005 in zoverre A... werd veroordeeld tot terugbetaling van de som van € 322.349,23 en in zoverre de bijkomende administratieve

geldboete werd bepaald op € 355.349,23.

Opnieuw wijzend.

Stelt vast dat de vordering tot terugbetaling van de ten onrechte ontvangen prestaties inmiddels zonder voorwerp is geworden.

Bepaalt het bedrag van de administratieve geldboete op € 80.622,23 en veroordeelt A... tot betaling van een nog te vereffenen saldo van **€ 37.722,23**.

Zegt dat deze betaling uit te voeren is op rekeningnummer 379-0019779-88 van het RIZIV, binnen de twee maanden te rekenen vanaf de betekening van de huidige beslissing.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 28 februari 2013 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Marijke DEMEDTS, Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Marijke DEMEDTS

De Kamer van beroep de kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat-Voorzitter, en mevrouw en de heer dokter Rafaël VANSTECHELMAN en Eva TRAEY, vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Dorothy GOETHALS en de heer Filip BABYLON, vertegenwoordigers van de representatieve organisaties van het apothekerskorps; de leden-geneesheren en leden-apothekers hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies. De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.